

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 90/2018
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милеуснић адвокат из ..., против туженог „Phiwa“ ДОО из Суботице, чији је пуномоћник Урош Миловановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2019/17 од 23.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2019/17 од 23.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2019/17 од 23.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца и преиначена пресуда Основног суда у Суботици П1 251/16 од 19.04.2017. године тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име увећане зараде по основу прековременог рада у периоду од 13.06.2011. године до 06.05.2013. године исплати износ од 495.973,57 динара са затезном каматом од 29.09.2013. године до исплате у року о осам дана под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 182.888,18 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 57.438,94 динара у року од осам дана под претњом извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана на коју тужени указује ревизијом није законски разлог за овај ванредни правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по уговору о раду закљученим са туженим на неодређено време обављао послове директора хотела у Уговорено је радно време сваког радног дана од 08 часова до 16 часова - укупно 40 сати недељно, али је тужилац био задужен за организацију рада хотела и зато је његово радно време одступало од уобичајеног. Тужилац је, на захтев генералног директора туженог, био дужан да присуствује скуповима (свечане вечере, банкети, свадбе и слично) који су организовани у хотелу. Тужени је имао електронску евиденцију присуства запослених којом је евидентирано време уласка и изласка сваког запосленог из хотела. По тој евиденцији тужилац је у периоду од 13.06.2011. године до 06.05.2013. године имао укупно 779,41 сат присуства на послу дужег од осам сати. Зарада за тако остварени рад дужи од пуног радног времена износи 756.777,34 динара, односно 495.973,57 динара за максимални број од 20 сати прековремено рада недељно.

На овако утврђено чињенично стање, другостепени суд је у овом спору правилно применио материјално право.

Тужилац је, удовољавајући захтевима посла за који га је тужени ангажовао, остварио сате прековременог рада. Број сати прековременог рада утврђен је на основу електронске евиденције којом је тужени евидентирао присуство запослених на послу - време доласка и време одласка са посла. Тужени у спорном периоду није ставио примедбу на прековремени рад тужиоца и на тај начин се очигледно сагласио са таквим његовим радом. Тужилац је радио дуже од пуног радног времена, удовољавајући захтевима генералног директора туженог да као директор буде присутан на већим скуповима који су организовани у хотелу, што значи да он није по својој одлуци и вољи радио прековремено, већ је то чинио по налогу надређеног - генералног директора туженог.

Из наведених разлога, другостепени суд је правилном применом чланова 104-108 Закона о раду, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, због чега нису основани наводи туженог о погрешној примени материјалног права.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић